

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ELMES PRAHA, s.r.o.**, IČO 65411587
sídlem Hekrova 851/6, 149 00 Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Viktorem Rossmannem
sídlem Senovážné náměstí 1464/6, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví**
sídlem Biskupský dvůr 1148/5, 110 00 Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Patrikem Frkem
sídlem Ohradské náměstí 1628/7A, 155 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. SPR/004/3000/21-3

takto:

- I. Rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 20. 1. 2021, č. j. SPR/004/3000/21-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Usnesení Českého metrologického institutu ze dne 20. 11. 2020, č. 0111-RS-C001-16-4, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám JUDr. Viktora Rossmanna, advokáta se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení Českého metrologického institutu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 0111-RS-C001-16 – 4, kterým správní orgán prvního stupně zastavil řízení podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, o žádosti žalobce ze dne 31. 5. 2016 o schválení typu a prodloužení platnosti certifikátu schválení typu stanoveného měřidla: Název: analyzátor alkoholu v dechu Typ: AlcoQuant 6020, AlcoQuant 6020 plus, Výrobce: Envitec GmbH, Německo.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce nejprve zopakoval průběh jak soudního, tak i prvního správního řízení, počínaje podáním žádosti dne 31. 5. 2016, přes rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. SPR/037/3000/17-2, kterým žalovaný pravomocně zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C062-06 ze dne 14. srpna 2006, ve znění jeho Doplnku č. 1 ze dne 31. července 2014, pro analyzátor dechu typ AlcoQuant 6020 a AlcoQuant 6020 plus, značka schválení typu TCM 144/06 - 4414, a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2022, č. j. 31 A 278/2017-164, kterým bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, až po řízení vedoucí k vydání nyní napadeného rozhodnutí.
3. Zrekapituloval, že správní orgán prvního stupně přehodnotil zásadním způsobem svůj postoj a zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 31.5. 2016, o schválení typu stanoveného měřidla, pro údajné odmítnutí prokázání požadavků na software a odmítnutí prokázání některých požadavků na technické a metrologické vlastnosti předmětných typů měřidel či odmítnutí provedení části zkoušek ze strany žalobce, což kvalifikoval jako odmítnutí poskytnutí součinnosti ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.
4. Namítl, že v žádném případě neodmítá a nikdy neodmítal poskytnout ČMI součinnost. Dále namítl, že veškeré zákonem požadované zkoušky byly již ze strany ČMI provedeny, a to s pozitivním výsledkem, žalobce veškerá požadovaná měření žalobce ČMI zaplatil, avšak tato měření mu nebyla ze strany ČMI vydána. Zdůraznil, že, pokud ČMI výsledky těchto měření neúmyslně ztratil, zasaňtročil či úmyslně zatajil či zničil, nelze to přičítat k tíži žalobce.
5. Stejně jako v předchozím řízení uvedl, že, pokud ČMI vydal Doplněk č. 1 k certifikátu schválení měřidla ze dne 31. 7. 2014, mohl tak učinit pouze na základě měření, která sám provedl a jejichž vydání nyní požaduje po účastníkovi řízení. Při neexistenci uvedených měření, by ČMI nemohl předmětný Doplněk č. 1 ze dne 31. července 2014, vydat. K tomu odkázal na závazný právní názor zdejšího soudu dle citovaného rozsudku k jednotlivým měřením a protokolům. Podle žalobce ČMI nadále svévolně popírá existenci měření, která sám provedl a za která žalobce zaplatil, a není schopen vysvětlit, proč trvá na provedení daných zkoušek.
6. Jelikož však ČMI dohledal protokoly z roku 2006, měl by být schopen dohledat i

protokoly z roku 2014, jejichž neznámý obsah je navíc hlavním důvodem soudem řešeného sporu, nicméně ČMI uvedl, že žádné další doklady či protokoly o měření neexistují (ČMI žádné takové doklady a protokoly ve svém archívu zkoušek k předmětnému procesu z roku 2014 nenalezl), a pokud existují, nemá o jejich existenci žádné informace. K tomu žalobce odkázal jako na důkaz na vyjádření J. P., gestora oboru AAD na ČMI v roce 2006 až 2014, z něž vyplývá provedení zkoušek i vypracování protokolů. Vyjádřil se i ke stanovení ceny za provedení zkoušek nutných pro vydání Doplnku č. 1 k certifikátu o schválení typu s tím, že ČMI doložil fakturu ČMI č. 2140110024 na částku 59.987 Kč a potvrzení o jejím uhrazení ze strany žalovaného. Podle žalobce se žalovaný podrobnějším a racionálnější odůvodněním nezabýval.

7. ČMI uvedl, že po vydání rozsudku zdejšího soudu provedl opětovné zkoumání archivů, přičemž žádné „nové“ dokumenty či informace, které by prokazovaly tvrzení žadatele, že v rámci předmětného řízení byly provedeny i všechny zkoušky prokazující shodu s požadavky toho času připravovaného nového opatření obecné povahy, nalezeny nebyly. Podle žalobce nelze dovodit, zda ČMI nemá vůbec žádné záznamy o zkouškách z roku 2014, nebo zda má záznamy o zkouškách provedených v roce 2014, avšak tyto dle jeho názoru neodpovídají opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C040-13 ze dne 14. 7. 2014 (dále též OOP2014). Veškerá argumentace ČMI, týkající se účelů vyhodnocení prokázání splnění požadavků kritériálního předpisu množiny všech požadovaných zkoušek, by měla smysl, kdyby ČMI měl k dispozici záznamy ze zkoušek z roku 2014. Jestliže však vůbec žádné záznamy nemá, je uvedené odůvodnění zcela irelevantní.
8. Pokud ČMI nemá k dispozici žádné záznamy o zkouškách z roku 2014, pak důvody ČMI jsou podle žalobce nejen nesprávné, ale i zcela účelové. Žalobce podle svého názoru součinnost ČMI poskytl a doložil zákonem požadované dokumenty, vydané v zahraničí, prokazující že požadavky kladené na měřidlo jsou splněny.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval právní názor zdejšího soudu uvedený v předcházejícím rozsudku a konstatoval, že ČMI zastavil opětovné řízení, neboť žalobce odmítl prokázat požadavky na software a odmítl prokázat některé požadavky na technické a metrologické vlastnosti měřidel či odmítl provedení části zkoušek. Podle žalovaného je žaloba nedůvodná.
10. Konstatoval, že v rámci nového projednání věci před ČMI nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze uzavřít, že žalobcem tvrzená měření byla realizována. O těchto měřeních, k opakovanému prověřování ČMI, nebyla zjištěna žádná dokumentace, ani žádné přímé či nepřímé indicie, z nichž by realizace těchto měření vyplývala. Čestné prohlášení bývalého zaměstnance ani daňový doklad doložený žalobcem podle něj není způsobilý prokázat, že měření byla skutečně realizována, natož výsledky těchto měření. S ohledem na evidenci ČMI a řízení dokumentů v rámci ČMI je nemožné, aby žalobcem tvrzená měření nebyla v této evidenci zachycena. Tvrzení bývalého zaměstnance ČMI tak zůstávají osamocena a nenacházejí adekvátní odraz v evidenci ČMI.
11. Poukázal i na to, že žalobce se nikdy nebral o výsledky jím tvrzených měření. Nikdy jej nezajímali výsledky těchto měření, nikdy nežádal protokoly nebo jiné písemnosti z těchto měření a není sto prokázat samotnou realizaci jím tvrzených měření, natož obsah těchto měření.

12. Žalovaný má za to, že se ČMI, jakož i žalovaný, respektoval závazný právní názor soudu a umožnil žalobci doložit veškeré nutné proklady pro vedení řízení. Na výzvu ČMI ze dne 6. 5. 2020, č.j. CMI-3126/2020/0311, rubrikovanou jako „Schválení typu měřidla č. 0111-CS-C062-06 (TCM 144/06-4414)“ žalobce nereagoval. Zareagoval teprve na opakovanou výzvu ČMI ze dne 14. 7. 2020, č.j. CMI-4673/2020/0311, k součinnosti. Žalovaný ve svém vyjádření podrobně reagoval na jednotlivé skutečnosti, které uvedl žalobce v reakci na citovanou výzvu, nicméně podle něj žádná z námitek uváděných žalobcem neobstojí. ČMI následně správně reagoval usnesením ze dne 22. 9. 2020, č.j. 0111-RS-C001-16-3, kterým žalobce vyzval k doložení podkladů pro schválení měřidla, a následně řízení usnesením ze dne 20. 11. 2020, č.j.0111-RS-C001-16-4, zastavil.
13. V další části vyjádření žalovaný uvedl, jak se vypořádal v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2021, č. j. SPR/004/3000/21-3, s jednotlivými body odvolání a shrnul obsah napadeného rozhodnutí, tj. uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí odvolání.

IV. Posouzení věci

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 76 s. ř. s
15. Soud na prvním místě musí konstatovat, že se žádostí žalobce o prodloužení platnosti certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C062-06 ze dne 14. 8. 2006, ve znění doplňku č. 1 k certifikátu ze dne 31. 7. 2014 (dále také jen „doplňek č. 1“), kterým byly schváleny typy analyzátorů alkoholu v dechu AlcoQuant 6020 a AlcoQuant 6020 plus, výrobce Envitec GmbH, Německo, zabývá již podruhé.
16. Na prvním místě se soud proto musí zabývat tím, jakým způsobem postupovaly správní orgány v řízení poté, co předcházející rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem zdejšího soudu zrušeno. Soud ve svém předcházejícím rozsudku upozornil žalovaného na to, že je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu.
17. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020 soud konstatoval několik pochybení správních orgánů.
18. První souviselo s neobjasněním existence protokolů ohledně zkoušek měřidla z roku 2014 a v to souvislosti uvedl: *„Co se týče zkoušek prováděných v roce 2014 za účelem vydání doplňku č. 1, soud není schopen z žalovaným předložených podkladů usoudit, zda tyto byly provedeny v souladu s požadavky OOP 2014 či nikoliv. I přesto, že žalovaný soudu poskytl záznamové archy o zkouškách provedených při vydávání původního certifikátu z roku 2006, ve vztahu ke zkoušení předmětných typů měřidel v souvislosti s vydáním doplňku č. 1 v roce 2014 tak neučinil. Soudu přitom nebylo sděleno, zda záznamy o zkouškách institut, potažmo žalovaný mají či nemají k dispozici. Jelikož však institut dohledal protokoly z roku 2006, měl by být schopen dohledat i protokoly z roku 2014, jejichž neznámý obsah je navíc hlavním důvodem soudem řešeného sporu. Jelikož soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, bude žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně v následujícím řízení povinen dohledat protokoly o zkouškách předmětných měřidel z roku 2014 a na základě jejich obsahu posoudit, zda jsou pro účely řízení o prodloužení certifikátu použitelné či nikoliv. Případně bude muset být postaveno na jisto, že správní orgány těmito záznamy nedisponují s tím, že zároveň musí osvětlit, z jakého důvodu tyto nemají v dispozici.“*

19. Druhým pochybením žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně byla neoprávněnost požadavku ČMI na provedení zkoušky tzv. validace software.
20. Zároveň soud poukázal na to, že v dalším řízení před žalovaným, resp. ČMI bude povinností správních orgánů vypořádat se s námitkou zkoušek provedených v zahraničí, resp. se zahraničním schválením typů měřidel, k nimž založil žalobce dokumenty do soudního spisu ve věci sp. zn. 31A 278/2017.
21. Soud po seznámení se s obsahem správního spisu, resp. těch listin, které žalobce předložil jako správní spis, dospěl k závěru, že žalovaný, resp. ČMI právní názor zdejšího soudu nerespektoval a odůvodnění obou rozhodnutí (jak správního orgánu prvního stupně, tak i žalovaného) jsou nepřezkoumatelná.

Protokoly o zkouškách z roku 2014

22. Jeden z klíčových závěrů, na nichž je postaveno usnesení o zastavení řízení, je, že „ČMI tedy provedl opětovné zkoumání archivů, přičemž žádné „nové“ dokumenty či informace, které by prokazovaly tvrzení žadatele, že v rámci předmětného řízení byly provedeny i všechny zkoušky prokazující shodu s požadavky toho času připravovaného nového opatření obecné povahy, nalezeny nebyly.“
23. Soud nicméně nepožadoval po žalovaném, potažmo po ČMI, aby vyhledal „nové“ dokumenty nebo informace.
24. Z obsahu správního spisu (poté, co bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného) plyne, že ČMI vyzval výzvou ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. CMI-3126/2020/0311, žalobce k provedení zkoušek, které jsou ve výzvě uvedeny. Zároveň ČMI uvedl: „Pokud jde o další z úkolů k vypořádání týkající se dohledání protokolů a dokumentace ke zkouškám z roku 2014, resp. k doplňku č. 1, nezbyvá než konstatovat, že žádné další doklady či protokoly o měření **neexistují** (ČMI žádné takové doklady ve svém archívu zkoušek k předmětnému procesu z roku 2014 nenalezl), a **pokud existují**, nemáme o jejich existenci žádné informace. Není tak možné v kontextu aktuálně účinného OOP postupovat jinak, než se řídit požadavkem, že ke každému požadavku OOP, resp. předepsané zkoušce, musí prokazatelným a dokumentovaným způsobem být tato zkouška provedena a splnění požadavku OOP prokázáno. Chybějící tedy bude nutno doplnit buď prostřednictvím uznání zkoušek jiného subjektu nebo provedením příslušné zkoušky (příslušných zkoušek) v ČMI.“
25. Opětovně takovou výzvu ČMI zopakoval v usnesení 22. 9. 2020, č. j. 0111-RS-C001-16-3, ve kterém ČMI uvedl: „Soud také uložil dohledání zkušebních protokolů z roku 2014 a následně posouzení jejich uznatelnosti vůči současným požadavkům. O existenci zkoušek, které měly být údajně provedeny nad rámec rozsahu zkoušek specifikovaných právní úpravou metrologie před účinností obecné povahy č. 0111-OOP-C040-13, které by mohly být využity k posouzení splnění požadavků specifikovaných v aktuálně účinném znění opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C040-17, nesvědčí žádný z dokumentů, který má ČMI k dispozici, přičemž taková skutečnost nevyplývá ani z obsahu samotného certifikátu o schválení typu, resp. příslušného doplňku (resp. je s ním v přímém rozporu), ani z obsahu smlouvy uzavřené s žadatelem o schválení typu, ani z výše finančního plnění za provedené zkoušky směrem k žadateli. Tuto skutečnost dále podporuje i fakt, že ČMI ve svém archívu k tomuto konkrétnímu případu nedisponuje žádnými záznamy o zkouškách potvrzujících takový rozsah zkoušek, resp. takovou hypotézu žadatele, a ve vztahu k de facto jedinému potenciálnímu důkazu (pokud lze za takový důkaz považovat tvrzení bývalého zaměstnance ČMI, který byl v daném

případě pověřen řádným provedením technických zkoušek a zpracováním doplňku k certifikátu) i fakt, že bývalý zaměstnanec ČMI při svém odchodu z ČMI žádnou technickou dokumentaci v rámci oficiálního předávacího aktu (na rozdíl od podkladů k ostatním jeho osobou realizovaným procesům schvalování typu měřidel) nepředal. K tomuto existuje v archivu ČMI důkaz v podobě bývalým zaměstnancem vlastnoručně podepsaného předávacího protokolu.“

26. Obě uvedené výzvy, stejně jako tvrzení žalovaného v rámci jeho vyjádření, že se žalobce nikdy nebral o výsledky jím tvrzených měření, neodpovídají zcela obsahu správního spisu tak, jak ho žalovaný po opakované výzvě soudu předložil.
27. Soud zdůrazňuje, že podstata jeho předcházející rozsudku v tomto bodě nespočívala v tom, že by měl ČMI objevit ve svém archivu jakékoliv „nové“ dokumenty, nýbrž v tom, aby *přezkoumatelným* způsobem vysvětlil, zda existují protokoly o zkouškách předmětných měřidel z roku 2014, pokud ano, tak co bylo obsahem těchto zkoušek a na základě jejich obsahu posoudit, zda jsou pro účely řízení o prodloužení certifikátu použitelné či nikoliv. Pokud tyto protokoly neexistují, uložil zdejší soud žalovanému, potažmo ČMI, aby tuto skutečnost postavil najisto a vysvětlil, z jakého důvodu tyto protokoly správní orgány nemají v dispozici, když je na ně odkazováno jak ve správním spisu ČMI, tak existují indicie ve sféře žalobce, které provedení zkoušek dokládají.
28. Obsah správního spisu soud vede k závěru, že je spíše pravděpodobné, že určité zkoušky předmětných měřidel v roce 2014 probíhaly, a (ne)vysvětlení jejich neexistence ze strany ČMI je velmi nepřesvědčivé. To plyne z následujícího:
- Listina ČMI ze dne 28. 6. 2016, č. j. CMI-6436/2016/0314 – Schválení typu měřidla: „*žádost o vystavení doplňku k certifikátu byla na ČMI zaevidována dne 11. 10. 2013, 21. 2. 2014 byla uzavřena smlouva na nezbytné práce ve sjednaném rozsahu, **veškeré technické zkoušky byly ukončeny k 30. 5. 2014.***“ Za ČMI vyřizoval věc p. K.
 - Dopis žalobce ze dne 15. 7. 2016, Zn: CMI-6436/2016/0314 – Věc: Doložení výsledku zkoušek – fakturační oddělení ČMI odkázalo žalobce na p. B. a ta na p. P., který poskytl žalobci vyjádření, na které je opakovaně odkazováno i v nynějším řízení o tom, že zkoušky měřidla proběhly, na kterém oddělení byla měření realizována, kdo se na něm podílel a kde se mají nacházet výsledky zkoušek u ČMI.
 - Faktura č. 2140110024 na částku 59.987 Kč.
29. Soudu je na základě uvedeného a nesporných skutečností, že bylo vedeno řízení o vydání Doplňku č. 1 a že tento doplněk byl žalobci vydán, zřejmé, že v souvislosti s Doplňkem č. 1 byla žalobcem podána žádost, bylo za žalobce objednáno plnění od ČMI, za které bylo žalobci fakturováno, určité plnění ve formě zkoušek bylo provedeno s ukončením ke dni 30. 5. 2014 a výsledky těchto zkoušek se měly nacházet v archivu ČMI.
30. Po zrušení předcházejícího rozhodnutí nevyplývá ze správního spisu *žádná* činnost ČMI, která by měla směřovat k objasnění toho, zda je *obsah vlastního spisu ČMI* založen na pravdě. Do správního spisu nebyl doplněn Doplňkem č. 1, ačkoliv na něj ČMI odkazuje a dovozuje z něj to, že nebyly zkoušky provedeny. Do správního spisu nebyla založena žádost o vydání doplňku. ČMI ve *správním řízení* nevyslechl osoby, u nichž je zřejmé, že mohly osvědčit skutečnosti podstatné pro zjištění toho, zda a jaké zkoušky proběhly v roce 2014 a zda by měl mít ČMI protokoly o zkouškách k dispozici, tj. minimálně p. B., p. P. a p. K. Do správního spisu nebyly založeny ani listiny, o které opíral ČMI usnesení ze dne 22. 9. 2020 – „*O existenci zkoušek, ..., nesvědčí žádný z dokumentů, který má ČMI k dispozici,*

přičemž taková skutečnost nevyplývá ani z obsahu samotného certifikátu o schválení typu, resp. příslušného doplňku (resp. je s ním v přímém rozporu), ani z obsahu smlouvy uzavřené s žadatelem o schválení typu, ani z výše finančního plnění za provedené zkoušky směrem k žadateli.“ O jaké dokumenty se jedná, ČMI neobjasňuje, Doplňek č. 1 ve spise není, smlouvy se žalobcem taktéž ne, ani listiny související s určením finančního plnění, a to vše v situaci, kdy by bylo možno z těchto listin alespoň dovodit, co vlastně bylo objednáno a za co bylo žalobci fakturováno.

31. Správní spis neposkytuje žádný podklad pro jiný závěr než, že ČMI fakticky neudělal ve věci zjištění existence protokolů o zkouškách vůbec nic a pouze sdělil žalobci, že výsledky zkoušek v archivu nemá, a proto neexistují a nebyly provedeny. Už to samo o sobě vykazuje zásadní deficit, neboť i pokud by soud připustil, že ČMI protokoly o zkouškách nemá, neznamená to automaticky, že zkoušky, na které setrvale odkazuje žalobce, nebyly provedeny.
32. Přezkoumatelné, srozumitelné, logické a správním spisem podložené vysvětlení, které požadoval soud ve svém předcházejícím rozsudku a ke kterému správní orgány zavázal, chybí.
33. Ve věci tak vzniká absurdní situaci, kdy zaměstnanec ČMI (p. K.) v roce 2016 žalobci sdělí, že byly v roce 2014 prováděny blíže nespecifikované zkoušky dotčených měřidel. Bývalý zaměstnanec ČMI (p. P.) tvrdí, že zkoušky prováděl a označuje oddělení, která zkoušky realizovala. Žalobce se s ČMI a se žalovaným shodne, že žalobce za provedení nějakých zkoušek v roce 2014 zaplatil. A nakonec ČMI sdělí, že o provedení zkoušek nemá protokoly, takže vlastně asi žádné zkoušky prováděny nebyly. Žalobce je tak fakticky trestán za to, že důvěřoval ČMI v tom, že výsledky zkoušek, za které zaplatil, uchovává ve svém archivu, a je mu kladeno za vinu, že si výsledky zkoušek od ČMI nevyžádal. To je samo o sobě nesmyslné, neboť pro žalobce bylo v dané době klíčové vydání doplňku č. 1, který ČMI vydal. Žalobce tak byl oprávněně v dobré víře, že byly provedeny zkoušky, za které zaplatil a které byly potřebné pro vydání doplňku. Z jeho pohledu nebylo nutné, aby si nadto vyžádal výsledky pro něj pozitivních zkoušek, když bylo dosaženo jím požadovaného výsledku. Fakticky ČMI obrací svoji neschopnost vysvětlit, zda byly provedeny zkoušky, za jejichž provedení mu bylo zapláceno, a kde jsou protokoly o těchto zkouškách, které má archivovat, na žalobce, který se měl (ačkoliv tomu neodpovídá žádná jeho povinnost) již v roce 2014 snažit získat výsledky zkoušek, protože je mohl v roce 2016 potřebovat.
34. Soud zdůrazňuje, že se ve svém předcházejícím rozsudku vůbec nezaobíral tím, zda zkoušky z roku 2014 naplnily standardy OOP2014, ale chtěl po žalovaném, aby doložil, jaké zkoušky v roce 2014 byly provedeny (a evidentně v souvislosti s předmětným měřidlem určité zkoušky prováděny byly) a na základě toho posoudil rozsah nutného testování měřidel dle OOP2014.
35. I tento minimální požadavek soudu však zůstal zcela neosvětlen a s důkazy a důkazními prostředky, které provedení určitých zkoušek v roce 2014 prokazovaly, vč. vlastního spisu ČMI, se ani ČMI ani žalovaný nevyrovnal, resp. veškeré důkazy podporující tvrzení žalobce ČMI smetl ze stolu.
36. Soud přitom po správních orgánech nechtěl nic složitějšího, jen osvětlit, za co bylo v roce 2014 žalobcem zapláceno, jaké to byly zkoušky, čeho se týkaly a zda mohly jakkoliv korelovat s OOP2014.

37. Po seznámení se s obsahem správního spisu nemohl soud dospět k jinému závěru než, že závazný právní názor zdejšího soudu nerespektoval ani žalovaný ani správní orgán prvního stupně a přezkoumatelně žalobci nesdělil důvody, proč nebyl schopen nalézt listiny o zkouškách z roku 2014, na které sám v původním řízení odkazoval.
38. Zároveň rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá oporu v těch listinách, které byly zdejšímu soudu postoupeny jako správní spis žalovaného a správního orgánu prvního stupně po zrušení předcházejícího rozhodnutí žalovaného, a naopak se opírá o listiny, které součástí správního spisu nejsou.
39. S ohledem na to, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako zákonné, stejné vady dopadají i na jeho rozhodnutí.

Validace software

40. Žalobce krom způsobu, jakým přistoupil žalovaný k dohledání protokolu o zkouškách, brojil, byť velmi stručně, i proti tomu, že měl odmítnout prokázat požadavky na software.
41. I v případě softwaru soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně interpretoval původní zrušující rozsudek v neprospěch žalobce.

42. Zdejší soud ve svém předcházejícím rozsudku uvedl: „59. Na rozdíl od ostatních námitek se soud zcela ztotožnil s námitkou žalobce spočívající v neoprávněnosti požadavku na provedení zkoušky tzv. validace software. Dle znění § 6 odst. 2 zákona o metrologii, citovaného v bodě 52 odůvodnění tohoto rozsudku, stanoví opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických a technických vlastností stanoveného měřidla i zkoušky při schvalování typu. Předmětné OOP 2014 však požadavek na provedení nějaké konkrétní zkoušky s nějakým konkrétním výsledkem ve vztahu k software analyzátorů alkoholu v dechu neobsahuje.

60. V bodě 3.4 OOP 2014 je k požadavkům kladeným na software měřidel uvedeno následující: „Software, který je pro metrologické vlastnosti zásadní, musí být výrobcem identifikovatelný jako samostatná, číselně označená verze, která je ve shodě se schváleným typem měřidla. Identifikace softwaru musí být umožněna v běžném provozu měřidla jednoduchým způsobem. Nainstalovaný software musí být výrobcem zabezpečen proti náhodnému, resp. neoprávněnému vnějšímu zásahu (např. servisním heslem). Pokud je nutné provedení reinstalace software (jako servisní zásah do měřidla), musí být následně provedeno nové ověření metrologických vlastností měřidla.“

61. Ani z tohoto soudu nevyvstává, oproti tvrzení žalovaného a správního orgánu prvního stupně, oprávnění institutu provést zkoušku software. Naopak má soud za to, že bod 5.1.1 OOP 2014 v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii taxativně vyjmenovává všechny zkoušky, které je institut povinen a současně oprávněn při schvalování typu předmětných měřidel provádět.

62. Soud má za to, že institut je oprávněn po žadateli o schválení typu měřidla požadovat, aby prokázal vlastnosti software měřidla, které jsou OOP 2014 na tento typ měřidla kladeny. Není však možné s ohledem na zásadu proporcionality dle § 2 odst. 4 správního řádu přistoupit na to, že jediným způsobem, kterým je možné prokázat splnění požadavků kladených na software dle OOP 2014 je zkouška tohoto provedená dle WELMEC 7.2.

63. Požadavek provedení placené zkoušky „validace“ software tak, jak byl žalobci přednesen institutem a žalovaným v rámci správního řízení, vyhodnotil zdejší soud jako požadavek, který jde nad rámec OOP 2014, a tedy jako nezákonný. Z toho důvodu soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že v následujícím řízení bude žalovaný, resp. správní

orgán prvního stupně muset nejprve umožnit žalobci prokázat splnění požadavků kladených na software měřidla v bodě 3.4 OOP 2014 jiným způsobem, než provedením nákladné a rozsáhlé zkoušky.“

43. Již v předcházejícím rozsudku zdejší soud jasně odcitoval vlastní opatření obecné povahy žalovaného, ze kterého plynou požadavky, které žalovaný stanovil na software měřidel, a to:
- Software musí být výrobcem identifikovatelný jako samostatná, číselně označená verze, která je ve shodě se schváleným typem měřidla.
 - Identifikace softwaru musí být umožněna v běžném provozu měřidla jednoduchým způsobem.
 - Nainstalovaný software musí být výrobcem zabezpečen proti náhodnému, resp. neoprávněnému vnějšímu zásahu (např. servisním heslem).
 - Pokud je nutné provedení reinstalace software (jako servisní zásah do měřidla), musí být následně provedeno nové ověření metrologických vlastností měřidla.
44. Žádné jiné požadavky na software měřidla z OOP2014 nevyplývají.
45. Ke zkoušce software správní orgán prvního stupně ve výzvě ze dne 6. 5. 2020 uvedl: *„Welmec 7.2 je mezinárodně uznávaným dokumentem, který je široce akceptován a využíván v procesu posuzování shody měřidel. ČMI běžně jinou metodu nepoužívá a ani mu není známa žádná jiná uznávaná metoda k prokázání požadavků na měřicí software. Máme za to, že bude-li navržen jiný způsob přezkoumání vlastností software, bude potřeba vynaložit nemalé úsilí jak na straně žadatele o prodloužení platnosti certifikátu o schválení typu, který by musel takovou metodu vyvinout a dokumentovat, tak na straně ČMI, který ji bude muset verifikovat/validovat.“* a k samotnému požadavku na zkoušku vyzval žalobce: *„Předložit důkazy a dokumenty o provedení zkoušky softwaru v podobě validačního protokolu prokazujícího shodu s dokumentem WELMEC 7.2 (2019), nebo s využitím jiné akceptovatelné formy (metody), pomocí níž bude možné přezkoumat vlastnosti softwaru a prokázat plnění požadavků na něj kladených. V případě navržení jiného postupu pro provedení zkoušky softwaru je třeba vyvinutý alternativní postup v dokumentované formě předložit ČMI k posouzení a zajistit jeho validaci/verifikaci.“*
46. Požadavky ČMI jdou nad rámec jak OOP2014, tak i předcházejícího rozsudku zdejšího soudu.
47. Zdejší soud v předcházejícím rozsudku jasně uvedl, že veškeré zkoušky dle OOP2014 jsou uvedeny taxativně v bodu 5.1.1. OOP v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii.
48. Dle § 6 odst. 2 zákona o metrologii schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. **Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických a technických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při schvalování typu.** Postup schvalování typu měřidla stanoví ministerstvo vyhláškou. Minimální počet vzorků měřidla potřebných pro schvalování typu měřidla, které výrobce poskytne bezplatně, stanoví Český metrologický institut.
49. Bod 5.1.1. OOP2015 konstatuje:

5.1.1 Provádění zkoušky

Proces schvalování typu analyzátoru alkoholu v dechu zahrnuje následující činnosti:

- a) vnější prohlídka,
- b) funkční zkoušky analyzátoru alkoholu v dechu:
 - zkouška přesnosti a opakovatelnosti,
 - zkouška driftu, krátkodobé a dlouhodobé stability,
 - zkouška paměťového efektu,
 - zkouška reziduálního efektu,
 - zkouška ovlivnění objemem (změnou průtoku),
 - zkouška ovlivnění interferujícími složkami a CO₂,
- c) zkoušky odolnosti proti mechanickým vlivům:
 - zkouška odolnosti proti úderům,
 - zkouška volným pádem,
 - zkouška vlivu náhodných mechanických vibrací,
- d) zkoušky odolnosti klimatickým podmínkám:
 - zkouška chladem (ve vypnutém a zapnutém stavu měřidla),
 - zkouška suchým teplem,
 - zkouška vlhkým teplem (ve vypnutém a zapnutém stavu měřidla),
- e) zkouška vlivu napájecího napětí,
- f) zkoušky elektromagnetické kompatibility (EMC):
 - zkouška odolnosti proti elektrostatickému výboji,
 - zkouška odolnosti proti vyzařovanému vysokofrekvenčnímu elektromagnetickému poli,
 - zkouška odolnosti proti signálům systému TETRA.

50. Soud konstatuje na základě uvedeného pro jasnost a určitost toho, co může na základě OOP2014 ČMI požadovat za zkoušky, že žalovaný v OOP2014 zkoušku softwaru jako povinnou nenormoval, a tudíž její provedení nelze vyžadovat.

51. O softwaru OOP2014 pojednává toliko v bodu 3.4 Software, kde uvádí: „*Software, který je pro metrologické vlastnosti zásadní, musí být výrobcem identifikovatelný jako samostatná, číselně označená verze, která je ve shodě se schváleným typem měřidla. Identifikace softwaru musí být umožněna v běžném provozu měřidla jednoduchým způsobem. Nainstalovaný software musí být výrobcem zabezpečen proti náhodnému, resp. neoprávněnému vnějšímu zásahu (např. servisním heslem). Pokud je nutné provedení reinstalace software (jako servisní zásah do měřidla), musí být následně provedeno nové ověření metrologických vlastností měřidla.*“

52. ČMI, potažmo žalovaný je proto oprávněn po žadateli požadovat pouze a jedině prokázání skutečností uvedených v bodu 3.4 OOP2014, ale již není oprávněn ukládat mu způsob,

jakým tak učiní, ani předepisovat, jaké náležitosti má mít protokol o zkoušce, či snad metoda, kterou k tomu využije a už vůbec ne ukládat žadateli povinnost vyvíjet samostatnou metodu (pravděpodobně srovnatelnou s WELMEC 7.2) a následně ji validovat a verifikovat.

53. ČMI je oprávněn pouze k tomu, aby vyzval žalobce k prokázání splnění požadavků dle bodu 3.4 OOP2014 a pokud žalobce předloží důkazy prokazující naplnění požadavku uvedeného bodu OOP2014, musí se s nimi vypořádat věcně a případně přezkoumatelně zdůvodnit, proč žalobcem předložené důkazy nenaplnují požadavky OOP2014.
54. Uložený požadavek na zkoušku software proto opětovně neodpovídá textu OOP2014 a je v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu. Ani v tomto bodě nebyla výzva ČMI v souladu se zákonem a její nesplnění nemohlo vyústit v zastavení řízení o žádosti žalobce.

V. Shrnutí a náklady řízení

55. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nemá oporu ve správním spise a zároveň je řízení stíženo procesními vadami, když ČMI stejně jako žalovaný nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s. ř. s. bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsání žaloby) 2 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. To vše, spolu s DPH, představuje částku 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. prosince 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

předsedkyně senátu